

ΝΕΑΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μὴν δέχεσαι τὸν ἀγοραῖο στὴν ὁμορφιά σου θαυμασμὸ
ἐσὺ ποὺ μὲς τὰ στήθια σου μιὰν ὁμορφάδα κρύβεις
τέτοιαν ποὺ ἐξαῦλωση τῆς σάρκας μου τὸν πειρασμὸ
κι' ἐπίμονα ἀντιτάχθηκα σὲς προσταγὲς τῆς ἡβης.

Στῶν ἀγοραίων τὸν συρφετό, ἤμουν καὶ γὰρ κάποιον καιρὸ
νούμερο δίχως βούληση καὶ δίχως σημασία
μὰ ὡς μοῦδωσες τὸ χέρι σου νὰ μ' ὀδηγεῖ, τὸ τρυφερό,
τὸ φίλησα δίχως καμὰ τῆς σάρκας μου ἀνταρσία.

Νικώντας πρώτη μου φορά, τοῦ αἵματός μου τὴν ὁρμὴ
παρθένα σ' ἀκολούθησα, ἀγνὸς ὥσάν καὶ σένα,
κι' ὀρθώνοντας περήφανα τὸ νικημένο μου κορμὶ
πέρασα πρὸς τῆς ἄρνησης τ' ἄγνωστα πεπερωμένα.

ΕΞΟΧΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Δες τὸ στρατὶ ποὺ πήραμε, πῶς στένεψε ; Τώρα τί λές ;
Θέλεις νὰ πᾶμε ἀγκαλιά ; ἄλλοιῶς θὰ χωριστοῦμε...
Ἔλα καλὴ μου ντρέπεσαι ; ὅμως ἐσὺ γι' αὐτὸ δὲν φταῖς
εἶναι ποὺ ὁ δρόμος στένεψε, γι' αὐτὸ θ' ἀγγαλιαστοῦμε.

Καὶ μὴ ρωτᾷς τὸ τέλος του ποὺ πάει, τί ἀνωφελὲς
ποὺ εἶναι νὰ ρωτοῦν γι' αὐτὰ μικροῦλες σὰν καὶ σένα.
Κόψε λίγα λουλούδια ἀπὸ τὰ πλάγια του, κι' ὕστερα μοῦ λές
ἀφοῦ τὰ βάλῃς στὰ μαλιά : «Μοῦ πᾶνε ; Θέλεις ἓνα ; »

Εἶναι τὰ μόνα πράγματα ποὺ σοῦ ταιριάζει νὰ ρωτᾷς
κι' ὅσο γι' αὐτὰ εἴμ' ἀρκετὰ σοφὸς νὰ σ' ἀπαντήσω.
Μ' ἀκόμα δὲν σ' ἀπήντησα, δὲν ἔχεις λόγους νὰ γελᾷς
κι' οὔτε νὰ τρέχῃς, κύτταξε ! Μ' ἔχεις ἀφίσει πίσω.

ΦΑΙΔΩΝΑΣ ΜΑΚΡΗΣ